

John Peck

Fatemetés

*A zúgónál apa és fia bedobnak egy tél kidöntötte
fiatal nyírfát.*

*Sáros utak és felajzott szívek márciusa van.
A fiú ugrik egyet, mikor a holt törzs
lezúdul a vízmosáson, apja markába nevet.*

*Ha igazán tudnák, mi a történelem,
még úgy is, hogy nyakig benne vannak,
éreznék azt, a vonzást, a hideg lejtést. Állnának, borzongva.*

*De attól okosabbak lennének? És én több?
Azzá a rönkké kell lennem,
leterítve, elszakítva a parttól,
zúdul fa-önmagam a fehér habzáson át,
hányódik haza.*

A figyelő

*Egy síkság messzi peremén,
Mint Kirgízia fehér síkjain,
Zavarosszürke férfiak sávja.*

*Az én irányomba mozog
A metsző szélben.
Régi aggodalom
Enyhül, és én várok.*

*Fehér csizmásan és fehér kabátosan
Közelednek a hóban,
Mely behorpad alattuk.
Lábuk emelkedik és elmerül.*

*Nem vesznek észre, ahogy közelednek –
Egyikük társához beszél,*

*Magabiztosan, precízen,
Fehér, prémmel bélelt fülvédőben –
Nyelve idegen
De látom rajta, hogy
Magabiztos, pontos.
Észrevétlenségemben,
Mozdulatlanságomban,
Csodálom ezt.*

*Majd gyakorlott tekintetét
Elfordítja, átpillantva rajtam,
Bele a fenyőkbé a vállam fölött –
Molyhos határfal
Erdő mélye fölött.*

*Puskája levegőbe lendül –
Követem célját:
Madár az, mely gubbaszt, viaszosan,
Fekete bogyószemekkel.*

*Mint korábban, surrog a szél.
Mint korábban, érthetetlen
Nyugalom, beteljesedő
Pillanat.*

*Nem kérdem, véget ér-e;
De tudok az égről és
A szélfújta ködről a kikötők fölött –
Beborítva és kifeszítve
Ott, az ágon nyugvó hó fölött.*

És nevezé azt a helyet Thaberának

mert felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze

– Mózes 11

*Garyt elhagyván, Chicago felé a vonaton,
a vágóhidak bűze kelet felé áramlik,
fekete billenőhidak lengenek a sav fölött, az agy
kiegyensúlyozatlanságai, mint kicsorduló
élesztő, kinyújtják az eső rejtett arcát*

*egy roppant firkálmányban a mérföld-széles front mentén,
mérlegelik az egész kifejező leltárt:
reggeli serpenyők vágya, hogy tompuljék a sötét,*

*az egyszerű hús történetéből
a szomorúság, hirtelen háborúk és hosszú nélkülözés,*

*szalonna lóg a nagyszülők kamrájában,
és egy erőmű zakatolása éjjel –
életút sötétülése a gyermekkor fekete*

*temetőkápolnájában, és látnoki pillantás
a salakban magma- napjaival, derengő állványok alatt.*

John Peck (Pittsburgh, 1941) amerikai költő, jungiánus pszichológus, szerkesztő, fordító. A Stanford Egyetemen Yvor Wintersnél tanult, disszertációját Ezra Poundról és a modern amerikai költészetéről írta. Oktatott a Princetoni Egyetemen (1972–75) és a Mount Holyoke College-ban (1977–82). Ezután Zürichbe költözött, ahol a C. G. Jung Institute-ban kutatott, valamint a zürichi egyetem vendégprofesszora volt (1985–92). Költészete elismeréseként számos díjat kapott, 2006-ban költészeti Pulitzer-díjra jelölték. A Philemon Foundation szerkesztője, fordítója.

Fülöp József fordításai